

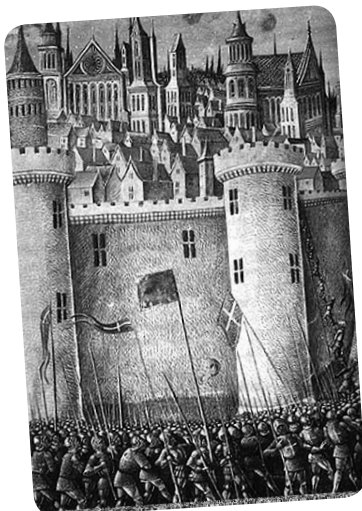
CAMELIA VASILOV

cl. a X-a, CN „Mihai Eminescu”, Iași (n. s. Pererâta, r. Briceni)

Premiul I, secțiunea „Poezie – liceeni”

Corpul e ca o cârpă scursă bine-bine de sânge,
fiindcă e creștetul lui Iuliu și tot ce pare real se constituie într-o panglică alb-strălucitoare
pe care o aprinde păcatul la ora de chimie.
Altfel începutul e bun, doar că colbul lasă profunzimi în copite
și vertebrele scârțâie acolo pe bancheta din spate ca
u n c o p i l din cărucior cu părinți care s-au pierdut în supermarket.
De altfel, am și citit undeva că dacă e posibil să-ți uiți mobilul, poți să-ți uiți și copilul în taxi.
Nu este nimic în afara legii.
Eu m-am uitat afară și mi-am dat seama că semăn cu o miniatură uscată – după ce a fost trasată
cu cârmâz plesnit în palme – înainte de presat, tăiat și lipit în dicționare grele.
Soarele strănută și m-am îmbolnăvit, dar nu s-au găsit păreri împotriva,
așa că mă declar pierdută în unanimitate.

Asemiul Antiohiei,
Sébastien Mamerot

Am două bile de magnetită sub corneea
și nervuri metonimice prin iris.
Nu pot să mă consum cu ora
când acele ceasului îmi sar metalic-bolnave în față
și rup ținuta de gală a timpului.
Tot ce-i afară se atrage,
ce e-năuntru fuge.
Oriunde mă uit găsesc minereuri ale minții –
privesc la oameni și ne alipim ochi în ochi
ca două planete duble.

Zbor cu pelerine moarte
fiindcă nostalgică sunt după o stare când aveam în mine:
un guvern cincii mitocondrii și o celulă.
Nu eram invidioasă pe mama că are ochi cu care se uită,
nici pe tata că are cortex în care îl plâsmuiește pe fratele meu care,
încă,
n-avea nicio celulă.
Credeam că voi deveni fluid și mă voi mixa fără rest în existență (!)
însă mă scindai, îmi pusei căluș dermic, devenii castronaș de carne.
Acum toate limitele se dau cu marker galben,
iar ambiția trebuie să crească ca un desen făcut pe balon;
în loc să iubesc îmi mai pun o cravată și vă strâng
puternic
mâna.

iarba luminează la fel ca luna (ca un disc de mușchi),
dar eu nu știu despre ce fel de iarbă vorbeau.
Să lipești etichete pe suflet nu-i bine –
codurile diabolice de bare înfipite în plafonul cabaretului;
stră-strămoșii noștri se dădeau în public
cu ocru,
ai noștri se despart de inhibiții sub ocrul lampioanelor.
Lumea are unghiuri pe care e mai bine să nu le cunosc.
Stâlpii mi se par oameni,
oamenii mi se par tulpini de bambus,
ce gândirăm s-a disipat demult
...
și toți se plasează după diacriticele visării.
Case ruinate – ce-aș da să-și scuture
din nou pletele!

Bătălia de la Camden, Alonzo Chappel

LCD (lupta contra demonilor)
Nu te poți baza pe L când e vorba să lupți cu demonii...
C se întâmplă? e-o tastă greșit-apăsată în creier?
D lumea pornește o nouă cruciadă v-ajut cu o
scuză
de fiert
instant peste ani cinci sute, când socoteală vă va cere un nou iluminist:
„am văzut o urmă de buză în pod, lângă icoane,
și încă o urmă de buză pe podeaua unde-mi descalț pronumele de politețe
fără dubiu – cineva vru să mă-nghită!”

Se spune că omul este animal rațional din motive de economie,
Dar există resturi fosile inexplicabile în structura lui, de pildă
consecvența cu care se târâie
pe lângă zidurile palatelor,
sau modul în care își atacă unul altuia jugulara.
În lumina viziunii mitologice, omul
e un „if-then-else” –
dacă nu e piatra, e zeul,
dacă nu e zeul, e arta (războiului),
dacă nu suntem noi, sunt alții.